

τὰ πιδιά πιρπατοῦν άμπάλουτα (ἐπὶ γονέων άμελούντων τὰ πρὸς τὰ τέκνα αὐτῶν οἰχί βαρέα καθήκοντα) Μακεδ.

2) Μεταφ. άκατάρτιστος, άδιόρθωτος Θράκ. (ΑΙν.)

άμπανιάζω άμάρι. άδανιάζω Πελοπν. (Βούρβουρ. Οίν.)

Έκ τοῦ οὐσ. άμπανός.

Άποκτῶ τὸ χρῶμα τοῦ έβένου, μαυρίζω έξ έπιδράσεως τοῦ καπνοῦ τῆς έστίας, ἐπὶ ύφάσματος.

άμπανόξι τό, σύνηθ. άδανόξι πολλαχ. άδανός. Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) άπανός. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ά.)

Έκ τοῦ Περσοτουρκ. *abanoz*, ὃ εκ τοῦ Έλλην. έβε-
νος. Η λ. ύπὸ τὸν τύπ. άμπανόσι παρὰ Σομ.

Τὸ σκληρὸν καὶ μέλαν ξύλον τοῦ διοσπύρου (*diospyros*) τῆς τάξεως τῶν έβενωδῶν (*ebenaceae*) ένθ' άν.: Μαῦρος σάν άμπανόξι Πελοπν. || Φρ. 'Εγίν'κα άμπανός' (έγινα μέλας) Ήπ. Νά γέν' άμπανός'! (νά μείνη μετά τὸν θάνατον άλυτος! Άρά) Ήπ. Συνών. άμπανόξυλο, άμπανός 1, έβερος. [**]

άμπανόξυλο τό, Λεξ. Δεέκ Κομ. Λάουνδ. άμπα-
νόξ'λου Θράκ. (Άδριανούπ.)

Έκ τῶν οὐσ. άμπανός καὶ ξύλο.

Άμπανόξι, ὃ ιδ.

[**]

άμπανός ὁ, έμπανος Κέρκ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) άμπανός Πελοπν. (Βούρβουρ.) — Λεξ. Κομ. Δεέκ Λάουνδ. Βλαστ. άδανός Λέσβ. έμπανο τό, Κέρκ. Τῆν.

Έκ τοῦ Ίταλ. *ebano*, ὃ εκ τοῦ Λατιν. *ebenus*, ὃπερ είναι τὸ άρχ. Έλλην. έβερος, αντί άμπανος, ὃπερ παρὰ Σομ. Η τοῦ τόνου μετακίνησις κατὰ τὸ συνών. άμπα-
νόξι. Παρὰ Βλάχ. έμπανον.

1) Άμπανόξι, ὃ ιδ., Κέρκ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Τῆν. κ. ά. — Λεξ. Κομ. Λάουνδ.: Φρ. 'Εγιν' άμπανός (έγινε λίαν μέλας ὡς τὸ ξύλον τῆς έβένου) Βούρβουρ. Τὸ χῶμα έγινε έμπανο (σκληρὸν ὡς τὸ ξύλον τῆς έβένου) Τῆν. Συνών. ιδ. έν λ. άμπανόξι. 2) Οἰονδήποτε σκληρὸν ξύλον Λέσβ.

άμπαντονάρω Πελοπν. Πόντ. (Οίν.) Χίος κ. ά. άδδαδονάρω Κρήτ. Νάξ. άδδαδονάρω Θήρ. Νάξ. κ. ά. άδδαδονάρου Θράκ. (Μάδυτ.) άδδαδονάρω Κρήτ. άπα-
δονιάρω Κρήτ. 'παντονάρω Μεγίστ. 'παδονάρου Ίμβρ. 'παδονάρω Θήρ. 'παδονάρω Νάξ. (Άπύρανθ.) Πάρ. 'παδονιάρω Κρήτ. 'παντονιάρω Νίσυρ. 'παδονιέρνω Κρήτ. άμπαντονιαρίζω Νάξ. 'παντονιαρίζω Χίος 'παδον-
ναρίζω Νάξ.

Έκ τοῦ Ίταλ. *abbandonare*. Η λ. καὶ έν κειμένω τοῦ 17ου αἰῶνος. Οἱ τύπ. εἰς -ιάρω κατ' άλλα ρήματα ὁμοίως λήγοντα. Πβ. άκκόμπανιάρω κττ.

1) Άφίνω, έγκαταλείπω ένθ' άν.: 'Επαδονιάρισές τα Κρήτ. Τῆν άμπαντονιάρισεν έδῶ τσαὶ μῆνες (ένν. τῆν σύζυ-
γον αὐτοῦ) Νάξ. || Φρ. Τὰ 'παδόναρα (έξέπνευσεν, ἐπὶ ψυχορ-
ραγοῦντος) Ίμβρ. || Άσμ.

Λέσι μου νὰ μὴ σ' αγαπῶ καὶ νὰ μὴ σ' άδονιάρω,
μὰ σὺ κακὸ δὲ μοῦ 'καμες, πῶς θὰ σὲ 'παδονάρω;
(άδονιάρω = άξιῶ τιμῆς, τιμῶ) Θήρ.

Νόπου μὲ φίλειεν κ' ἤλεε, ποτέ δὲ μ' άρνᾶται,
τώρι μὲ 'παδονιάρισε σάν καλαμεζὰ 'ς τὸ γάδο
'Απύρανθ.

Κάμε κλειδὶ κι αντίκλειδο, κλείδωσε τὴ γαρδιά μου,
μὰ 'γὼ θὰ πᾶ' νὰ παδρευτῶ κ' έσὲ θ' άπαδονιάρω

Κρήτ. Συνών. *άμπαντονεύω. 2) Παραμελῶ Νίσυρ.:
Γιὰ σένα έπαντούνιαρα τὴν δουλειά μου Νίσυρ.

***άμπαντονεύω**, άδδανδονέγου Καλαβρ. (Μπόβ.)
'δδανδοννέω Άπουλ.

Έκ τοῦ Ίταλ. ρ. *abbandonare* κατὰ τὰ εἰς -εύω
ρήματα.

Έγκαταλείπω ένθ' άν.: Άσμ.

Τὶ 'γὼ 'ὲ τὸ 'δδανδοννέω 'οὔτ-τ' ὠραιο σῶμα
(διότι ἐγὼ δὲν έγκαταλείπω τὸ ὠραῖον τοῦτο σῶμα) Άπουλ.
Συνών. άμπαντονάρω 1.

άμπάρα ἡ, Βιθυν. Λυκ. (Λιβύσσ.) άδάρα Θράκ.
(ΑΙν.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. άμπάρι.

Μεγάλη άποθήκη. Συνών. άμπαρος.

άμπαράκι τό, Θράκ. (Μάλγαρ.)

Ύποκορ. τοῦ οὐσ. άμπάρι.

Μικρὰ άποθήκη: Άσμ.

Καθὼς γιόμ'σε τ' αὐλακάκι μ' | νὰ γιομίς' καὶ τ' άμπαράκι μ'.
Συνών. *άμπαρόπουλλο.

άμπαρέα ἡ, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Έκ τοῦ οὐσ. άμπάρι καὶ τῆς περιεκτικῆς καταλ. -έα,
δι' ἣν ιδ. -εά.

Τὸ περιεχόμενον μιᾶς άποθήκης, ὅσον χωρεῖ μία
άποθήκη.

άμπαρη ἡ, Κύπρ.

Άγνώστου έτύμου.

Οἶνος μεθ' ἄλατος καὶ κόκκων κοριάννου, εἰς τὸν
ὅποιον θέτουν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὸ χοιρινὸν κρέας πρὸς
κατασκευὴν ἀλλάντων: Θὰ κάμω τὰ λουκάνικα, ἔδει πέντ'
ἔξι μέρες ποῦ ἔχω τὰ τιτῆα 'ς τὴν άμπαρην (τιτῆα=κρέατα).

άμπάρι τό, άμπάριν Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ.
(Κερασ.) άμπάρι κοιν. άμπάρι Τσακων. άμπάρ' Θράκ.
(Άδριανούπ.) Μακεδ. Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.
κ. ά.) Τῆν. (Κώμ.) άδάρ' Θεσσ. Λέσβ. (Πάμφιλ.) Μακεδ.
(Χαλκιδ.) Προπ. (Κύζ.) άρμπάρι Παξ.

Έκ τοῦ Άραβοτουρκ. *ambara*. Η λ. καὶ παρὰ Δουκ.
Addenda. (Κατὰ PKretschmer έν Byzant. Zeitschr.
7 (1898) 401 εκ τοῦ Ίταλ. *barra*. Πβ. καὶ SFraenkel
έν Byzant. Zeitschr. 7 (1898) 654 καὶ CHesseling Mots
marit. 34 καὶ 38). Ο τύπ. άρμπάρι κατὰ τὸ άρμάρι ἡ
δι' ανάπτυξιν ρ. Πβ. ΦΚουκουλ. έν Άθηνᾶ 29 (1917)
Λεξικογρ. Άρχ. 85.

Α) Κυριολ. 1) Άποθήκη ξυλίνη ἡ κτιστὴ πρὸς φύ-
λαξιν δημητριακῶν καρπῶν, τροφίμων κττ. κοιν. καὶ
Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ά.) Τσακων.:
Γεμίζω τ' άμπάρι καρπό. Άδειάζω τ' άμπάρι. Κρύβομαι
'ς τ' άμπάρι κοιν. Τά 'χω 'ς τ' άμπάρι ὅλα μου τὰ γεννήματα
Ήπ. Άδάρ' γιὰ ἱλαῖς Πάμφιλ. Έβαλα τὸ σιτάρι μὲς
'ς τ' άμπάριν Κύπρ. || Φρ. 'Η κοιλιὰ αὐτιουνοῦ είναι άμπάρι
(ἐπὶ άκορέστου καὶ άδηφάγου) Στερελλ. (Άρτοτ.) κ. ά.
Τρώει ἓνα άμπάρι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) άγν. τόπ.

